

સોનું મઢ્યા હીરાજડિત

(સાખી)

સોનું મઢ્યા હીરાજડિત, દરવાજા તોતિંગ;
બંધ હતા બ્રહ્માંડમાં, ગુપ્ત-‘જ્ઞાન’-ગોપિત.

દૃષ્ટિથી દૂર અસીમિત, પહોંચી શકે ના કોઈ;
વીતી ગયાં દસ લાખ વરસ, સર્વાત્મ અખિયાં રોઈ.

સંપૂર્ણ રૂપ મેઘધનુષ, કંચનવર્ણી દેહ;
સ્વયં-સિદ્ધસુખ મોક્ષધામ, ‘વ્યવસ્થિત’ વરસ્યો મેહ.

આગળિયા ઉઘાડીને, અંતરિક્ષનાં દ્વારનાં;
પ્રગટયો પરમ પુરુષ, ચરણ થંભે છે કાળનાં.

●

સરસ્વતી જ્ઞાન બ્રહ્મ ઢૂંઢે, ભર્યા સમુદ્રી કલમ રોતી;
આવ્યો આત્મા નયણે, ને ટપકયાં બુંદ બે મોતી.
એક ‘અંબાલાલ’, બીજું ‘અક્રમ’, કલમ-કિતાબને શું કરું ?
નિજાનંદી ‘સ્વરૂપ’ને ધરું.

પ્રગટ પરમાત્મા ભગવાન, સજીવનમૂર્તિ આરાધું;
અવર્ણીય મોક્ષમાં હું તરું.

મીઠી વીરડી જગતને રણ, ચરોતર ભૂમિનું ભાદરણ;
ખડકી નાની મોટાં પરમાણ, સકળ બ્રહ્માંડનું અરમાન. – પ્રગટ...

શ્રી મૂળજીભાઈ ધરમનું મુખ, મરમ માતા ઝવેરબા કૂખ;
અકર્તા-કિરતાર શ્રીમુખ, જનમિયાં ટાળવાં જગ-દુઃખ.
નિમિત્તથી નામ ‘અંબાલાલ’, ધરમ મંથન-‘અક્રમ’ ધરિયું;
મહેણું કળજીગનું ટળિયું. – પ્રગટ...

સીતાને રામ સમ છાયા, હીરાબા પત્ની રૂપ લાવ્યા;
 મંતર ચિંતામણિ સંતાન, મહાત્મા ‘અક્રમિક’ની શાન.
 જો દર્શન થાય ના નિશદિન, તો એવી આંખને શું કરું ?
 વિક્રમ-વાણીને હું સ્મરું. – પ્રગટ...

કરમનો કેફી દાવાનળ, દુષમકાળી આશ્ચર્ય ઘીટ;
 પ્રચલિત સર્વ ધર્મોમાં, અલૌકિક આપનું ‘નવનીત’.
 શીતળ સંગમ શુદ્ધાત્માનો, તરણતારણ શરણ મેં ધર્યું,
 સ્વયંબુદ્ધ “જ્ઞાની” ને હું વરું. – પ્રગટ...

પ્રભુ પૂરણ અસંસારી, ‘અસંગી’ જ્ઞાન-અવતારી;
 સંબંધ સાંધ્યો છે શાશ્વત સંગ, ખુદા, જરથોસ્ત, સહજાનંદ.
 સમૂહ તીર્થકરોનાં નૂર, નજાકત નેણની નીરખું;
 સમાધિ ‘સહજ’માં હું સરું. – પ્રગટ...

જગતના લોક અલૌકિકને, મૃત્યુ બાદ પૂજે છે;
 ‘ગલાકાકા’ અમર દર્શન, અસીમ ‘અક્રમ’માં ગુંજે છે.
 ‘દાદા ભગવાન’નાં ભગવાન, પાંપણ પાંખમાં પૂરશું;
 સ્વરૂપધારી અમે જ ઈસુ.

ત્રિલોકી નાથના ઉપરીના, અભેદી દિલમાં ઘર હું કરું;
 ભજનમાં હું જીવું ને મરું.

જીવનમાં ચિત્તશુદ્ધિકાર, અમરપદ મોક્ષમાળ ગૂંથું;
 કીર્તન-‘નિર્વાણ’માં વિચરું.

